

TÚZPIROS AMARYLLIS

Erdőmester. Lilaszínű, és olyan íze van, mint a Gabi fogkrémnek volt valamikor, mégis ez fog a legjobban. Fogyott, míg Kati ki nem nyitott a settenkedő rétesbódéjával, szakadjon rá az ég. Legyen vele boldog, nyújt-sák csak a tésztát reggeltől estig, a Kati meg a fia. A gyerekeknek fagyi kell, izes tölcsér, csokiöntet, szivárványos cukormorzsák, jönnek az osztálykirándulók, kiabálnak, tülekednek a kis pénzüikkel, minden kell nekik egyszerre. De majd rájönnek ők is, a Katiék. Egy fecske nem csinál nyarat.

Palacsintás Tibi kávéját hörpöli mini papírpohárból, aranypecsétgyűrűs, dundi ujjai között füstölög a Sophie csonkja. Álldogál fabódéja ajtajában, fehér köpenyben, mint egy cukrásztanonc, arcát a hegyeknek emeli, és beleszív az októberi levegőbe. Ilyenkor a legszebb a Bükk. Piros, sárga, zöld, rozsdabarna kockákból steppelt takaró a táj, párába burkolóznak ezek, a mi hegyeink, míg hunyorogva nézünk fáradt napsugárba, és a túrázók térdzoknijai bokáig gázol a falevél-kupacokban. Lassan kifutunk a fagyiból, kezdődik a palacsinta, meg a forró csoki, a hamburger meg a hotdog marad, az mindig megy, gondolja Palacsintás Tibi, és elnyomja a csikket a bódéja előtt billegő fa szemetes peremén. Halkan szól a rádió, a mikrónak támasztva két kilós vákuumcsomagolásokban *Ízvarázs* fagyipor, mellette ketchup nagy kiszerelésben, a falon cikkcakkos szélű, megfakult képeslapok Riminiből, az emeletes hűtő tetején egy ujjnyomoktól zsíros fényű, trombitasárga serleg, öntött táncospárral a tetején.

Áll az idő, csiripelnek a madarak, a kisvasút felől boldog gyereksikítást hoz a szél. Lement a roham, gondolja a férfi, és végigsimít borostás arcán. Ráérősen álldogál, a csalé ajtófélfára szögelt függöny színes műanyag szalagjai egymásba kunkorodnak, és fehér nadrágos lábszárát nyaldossák. Tibi, fel tudsz váltani egy tízezrest, üti meg a fülét egy båtortalan hang. Emberrozi lánya, Kriszti, mióta a kisboltban dolgozik itt közvetlen mögötte, az utca elején, fogyott valamicskét, de amúgy se fújta el a szél sose. Mikor kicsi volt, majdnem behalt az agydaganatába, azóta nem nő rendesen a haja, nem szép lány, de nagyon megbízható, ügyesen dolgozik, hétvégén a diszkóban is szedegeti a poharakat, aszondják. Nem volt ma annyi, csillagom, tárja szét a kezét Tibi, és belenéz a lány álmatag, barna szemébe. Katiékat kérdezd, nekik nagyon megy. A lány bólint, és elporoszkál a szomszéd bódé-

déig, van vagy húsz méter srégen szemben, Tibi követi a szemével, látja, ahogy megáll, Kati feje kibukkan a kisablakból, és egy gyors bólintás után el is tűnik újra. Elkapja a tekintetét, a többire már nem kíváncsi. Csak felidegeli magát. Kivesz a mosogató alól egy konyakos üveget, és kitölt belőle a papírpohárkába, lehúzza, az arca pillanatok alatt piros lesz, a füle is bepirosodik, így még jobban csillog benne az arany Nike-pipa.

Mindjárt négy óra. Ma előbb bezár, péntek van, öttől már Ózdon tart klubot. A szögre akasztja fagyifoltos köpenyét, megmosdik a csap fölött, a falra akasztott tükörbe nézve végigtörli arcát egy barackszínű törülközőben, egy pillanatra megáll, hisz ismerős ez a mélabú táskás szemében, már megbarátkozott vele. Végigszántja a fésűt göndör, szőkésbarna haján, lassan gombolja be a váltás fekete ing apró gombjait, kibújik fehér orvosi papucsából, és fényes, kopogós fekete cipőre cseréli.

Passzos nadrágot vesz, ez az, ami biztosan maradt az évek során, a súlya, hetykén simul fenekére a zsebes szövetnadrág, cigis doboz be az ing felső zsebébe. A sörös korsóban ázó, celofánba csomagolt vörös amaryllisek száráról lecsepegteti a vizet. Bezár a bazár, gyerekek, dünyyögi félhangosan, megütötte azért kicsit a konyak, de az Ózdi úton sosincsenek rendőrök, különben a fél falut le kéne meszelni.

Lerobbant Volkswagen Passat búslakodik a szomorúfüzek alatt, csurig pakolva üdítő-s rekeszekkel, kerekei megsüllyedve, mint a terhes nők bokája. Fáradtan kinyitja az ajtót, a virágot hanyagul a vezető melletti ülésre dobja. Ráadja a gyújtást, csűrűszköl a motor, a slusszkulcson megpördül egy rózsaszín flamingó. Lehajol, a kesztyűtartóból legyezőbe hajtva hull ki az aznapi *Észak-Magyarország*, a címlapon szőke lány emel a magasba egy hatalmas serleget, arca diadalittas, kérdőjelbe domborodó mellkasa mint az RSG-s lányoké. Elmosolyodik a férfi, amikor ujjaival kitapogatja a *bajnok* szó bé betűjét. Abban a percben hatalmasat zendül a motorháztető. Heltlő, mondja fenyegetően, a kezét véletlenül igencsak beverte a műszerfalba, ujjait fájdalomtól eltorzult arccal kapja a szájához. Mara nevető szeme, határozó, nyitott szája mered rá a szélvédőről, mellette két lábával az autóra ágaskodva a kutyája, mintha felest rendelne a bárpult túlsó oldaláról. A nő távolról jövő kacagása éles csörömpöléssé változik, és darabokra töri a békés délutánt, amint rés nyílik a kocsiajtón. A férfi kelleetlenül kászálódik ki a kormány mögül, a kutya farkát csóválva szagolgatja a kezét. Nincs hot-dog, Koli, mondja szinte magának. Nem felejtí a jót, ne reménykedj, Tibikém, nevet fejét hátravetve Mara. De te alszol, drágám, mondja a nő szemtelenkedve, kicsípted magad, ez igen, teszi még hozzá, és elismerően néz rajta

végig. Dógom van, feleli Tibi, de látom, te vigyorogsz, mint a vadalma. Négyesem van a Skandin, még be tudom váltani, de nem indul a kocsi, mondja komolyra váltva a nő. Nem, az anyjaistenit! Gyere onnan, feleli a másik, és bepattan a vezetőülésre. Kiveszi a slusszkulcsot, finoman megpöcköli, aztán újra gyújtást ad, arcán kíváncsiság és elmélyült mosoly. A kezdeti csűrűszkölés egy pillanat alatt egyenletes mormogássá változik. Gyújtáskapcsolót nézesd meg Zolival Bélapáton, mondjad, hogy én küldtelek, teszi még hozzá, de mire Tibi bólinthatna, el is szaladtak már, a nő meg a kutya, egymás mellett ügetnek, mindjárt kísétálnak a képből, csak Mara bronzvörös haján csillog még egész kicsit az őszi nap, míg a schnauzer szeretlen fekete pontként ragyog ebben a festményben. Néz utánuk még, aztán beszáll a kocsi. Benyom egy ősrégi, másolt kazettát a magnóba, és hátrébb dönti az ülést, így szeret vezetni, kényelmesen. Mindig érzi, ahogy elbocsátják a fák, mikor kapjuk alatt átsuhan a kocsival, az útszéli bokrok mintha kapaszkodnának még, sose néz hátra, mindig csak előre, és akkor megszólal az *Un amor de la calle*, és a férfi szemében megnyugvás van már, mikor kikapcsolja a biztonsági övet. Mert Hector Lavoe egy isten, volt idő, hogy plédek alatt árulták a lemezeit a szabadkai piacon, neki is csak mesélték, akik kijárogattak, hogy ott mindent meg lehet venni. Ő csak nyomott mintás tapétákat hozott Losoncra, és Zsuzsival az első étkészletüket Rimaszombatról, a szlovák határ húsz percre van tőlük, de már nincs miért átmenni. Soha nem fogok salsát tanítani a gyerekeknek, gondolja. Soha. Talán Aninak. Egyszer majd. Így kezd a vére egyenletesebben pumpálni, kikocsizik az időből, és az erdő fái beleringanak a taktusba, mert Hector Lavoe olyan egyenesen énekel, olyan szívvel, ahogy senki, nekilódul a Passat a völgy mellett, mintha házak bújnának lapulevelek alatt, elnyílnak a reszketeg levelek a csodálkozástól, ahogy a zene kikúszik a lehúzott ablakon. Istenem, mikor is? Az első megyei versenyen, hatvanötben.

Tizenhét évesek voltak Rudival, Rudi fekete haja brillantinozva, domború mellkasa kifeszített vászon, szinte kínálta magát, hogy ráfessenek, a szeme mosolygós, sötétbarna, hosszú, szétterülő ujjai mint egy tengeri csillag karjai nyugodtak partnernője derekán. Noémi nem volt szép csaj, Rudi jobb táncost érdemelt volna, de a korosztályukban alig volt valaki, aki esélytel indulhatott volna egy komolyabb versenyen, őneki meg Ili jutott, a mágikus Ili, akinek a többiek szerint olyan segge volt, hogy egész Ózd megőrült tőle, de őt sosem izgatta, és erre a gondolatra most is szórakozottan elmosolyodott. Ili azóta háztartásbeli lett, helyi gengszterfeleség, három gyereknek főz tejbegrízt, míg az ura védelmi pénzt szed az összes valamireva-

ló kocsmában, és már a helyi focicsapat is az övé. Palacsintás Tibi együtt dúdol a trombitákkal, míg az autó besiklik a városba. Sokszor álmolta, hogy a régi gyárból megmaradt tohonya, szomorkás nagyolvasztó peremén táncolnak, és a nő fejét egy heves tangó közben a semmibe lógatja. Hangosan nevetnek, mert salakos a homlokuk, az orruk. Rudi elhagyott háztetőkön táncol Noémivel, és bosszankodik, mert Noémi nem elég ügyes, a nő felvont szemöldöke merő sértettség. Egy süllyedő, fekete világ utolsó túlélői, akik önként tartják oda arcukat az égből is zuhogó vörös pornak, és szól az *El Cantante*, mindig csak az *El Cantante*, pedig arra együtt sosem táncolhattak, mert '78-ban már csak ő marad a parketten négyük közül, de egy álomban végül is minden lehetséges.

Megérkezett a Művázhoz, beparkol szokott helyére, kényelmes mozdulattal csapja be a kocsiajtót. Kopog a cipője a műmárvány kövön, a portás *Baywatch*-ot néz a kis Junosztyon, a hátsó főzőfülkéből kolbász és tojás illata úszik az arcába. Már meggyöttek a gyerekek, mondja Lajos bácsi rá se nézve, a férfi biccent, megszaporozza lépteit, ütemre zörög a virág celofánja, és minden egyes lépésnél a nadrágjához súrlódik. Lenyomja a terem ajtajának kilincset, bentről kiszűrődik már a cha-cha meg a gyerekek nevetése. Először észre sem veszik, az ablak felé nézve lépkednek, most forgatja ki a fiú, kacskaringóznak a lány karjai, meg kell tőle örülni, mert a következő pillanatban már fenn van az ablakpárkányon, ott illegeti magát ujjatlan fekete dresszben, pörgős, piros selyemszoknyácskában, de az ajtó csapódására leugrik, mint egy macska, és viharosan a férfi nyakába veti magát. Tibi bácsi, benne vagyok az újságban, lihegi, tizenhat éves, a teste ruganyos, pattogós kis mellei otthonra lelve simulnak a férfi mellkasához. Tibi szorítja magához, a távolba néz, végigsimít a lány haján, mire az belefúrja arcát a piros amaryllisek közé. Gyönyörű, suttogja. Olyan színű, mint a szoknyád, feleli a férfi. Nem, ez még semmi, a versenyruhám, Tibi bá, majd ha azt meglátja. Tűzpirosban leszek tetőtől talpig. Jó dolog egy gyerek, főleg ha lány, főleg, ha így tud latint táncolni, ezt az egyet sajnálja, hogy neki nincs. Talán kicsit mégis, mert Ani apjáról senki nem tud semmit. A lány bizalommal néz rá, az ő szemei vidámbarnák, a copfjából kilógó szőke hajszálak, mint árvalányhajak röpködnek a füle mellett, a tekintetétől ugyanaz az érzés borítja el, mint mikor a fák kapuja alatt elhagyja az erdőt, és végérvényesen kioldja magát a biztonsági övből, pedig csak akkor lesz igazán kanyargós az út. A győzelemhez mindig kell egy jó partner is, hallja, hogy elreked, mikor ezt mondja. Persze hogy kell, Krisztián nélkül egy tapodtat nem megyek sehova, kacag a lány, magához húzza a fiút, fiatalok, az ar-

cuk tűzben ég, nyersek és rikítók, mint egy vödör falra fröccsentett festék. Mindjárt szivárognak a kicsik, csak három pár van, de az egyik nem elég elszánt, nem fogják folytatni, erre már most mérget vehetne. Keringőzni fognak, el kell kérni a másik CD-lejátszót is a szomszédból, a fotószakkörösöktől. Bújnak be az ajtón ezek az apróságok, büszkék és öntudatosak, tényleg nincs itt Lacika meg Petrus, de a másik két kis pár már hajlong a székek alatt, és amint felkerül rájuk a tánccipő, elszánttá válik az arcuk, érezni, hogy a spanyol armadával is szembeszállnának. A szülők arca fáradt, törődött, de a zene taktusaira egy pillanatra kismulnak a ráncok, fény gyúl a szemükben, Gyuszika, nagyon figyelj oda, hétre értetek jövünk, és már sündörögnek is körülötte ezek a kisemberek, ő később kezdte, sokkal később, nem is tudják, milyen előnyük van vele szemben, hogy még ebben az életben piszok jó táncos váljon belőlük.

Bekopog az ajtón, senki nem válaszol, benyit, a fotószakkörösök mind éhes tekintetű idősödő férfiak, elnéző mosollyal a szekrény felé mutat, de azok a legnagyobb meglepéssel nézik a legutolsó alkotótáborban készült atképeket, és röhöcsélnek. Ettől valahogy mindig hányingere lesz, női test, női hús, mint egy hatalmas puzzle megannyi darabkája, közszemlére téve egy vacak furnérlemez asztalon. Visszasiet a CD-lejátszóval, a kicsiknek megparancsolta, hogy nyújtsanak, most szorgosan hajlonganak, csak fél szemmel néznek egymásra. Bekapcsolom az angolt, kezdjétek el szépen, Gyuszika. Liza, Emil, Lilla, nektek is mondom. A nagyokra kell most figyelniem, Szombathelyen van országos bajnokságuk a jövő héten. A kicsik izgatottan bólogatnak. Akartok ti is bajnokok lenni egyszer, apró, szabálytalan tejfogak tülekednek az arca elé, na, akkor mozgás, gyakorolni, simogatja meg a fejüket, és behúzza maga mögött a termet két térfélre osztó, sötét függönyt.

Gyerünk, lássam azt a rumbát. Nektek kell megnyerni a versenyt. A rumba nehéz tánc, érzéki, de mégis visszafogott, figyelj a testizolációra, felkínálok magad, vetélkedsz vele, ugyanakkor ellenálsz a végsőkig, érted, Anika? Násztánc ez, villongás. Tiszta erotika, teszi még hozzá, és felszívja az orrát. Bekapcsolja a lejátszót, egy lassú Cesaria Evora-szám most épp jó lesz, Ani arca csupa titok, és egy perc töredéke alatt képes teljesen elváltozni, ahogy a magasba lendíti bal karját, a dereka körül mintha hullahopp karikát forgatna, tolja a csípőjét, de az arca távolságtartó marad, becserkészhetetlen. Krisztián kreol, fekete hajú srác, a haja hátrazselézve, csupasz barna-fehér karjuk úgy olvad egymásba, mint a csoki meg a vanília a tölcsérben. Ani a fejét egy pillanatra a fiú vállához érinti, tartsd a fejed, elegánsan a nyakad,

mint a, tudom, mint a flamingók, Tibi bá, fejezi be a mondatot nevetve a lány, és fontoskodva mutat a Flamingó SE hímzésre a szívénel.

A férfi kipillant az ablakon, felkapcsolták már az utcai világitást, egy külföldi rendszámú, piros Seat Cordoba áll be a Művház előtti parkolóba. Tibi bácsi, ezt a lépéssort itt mindig elfelejtem, szőke loknikkal néz rá egy Götz-baba, elengedi ujjai közül a sárgás csipkefüggönyt, és megfogja a kislány kezét. Ani, ránézek a kicsikre, mondja, de a lány magányosan ring a rumba édeskés dallamaira, oda se figyel, Krisztián egy széken ülve figyel, ásványvizet kortyol egy műanyag palackból, néhány csepp gyöngyként hull fekete atlétájára, ahogy fel-alá jár az ádámcsutkája. Odaát Gyuszika akkurátusan vezeti a kis Götz-babát, körbejárnak, széles mosoly az arcukon, talán túl széles is. Háromnegyedes ütem, Gyuszika, nem gyorsabb, Lilla, ne lógasd a karod, tudod, ez az angol királynő tánca, hogy néz az ki, ha a királynő úgy húzza a karját, mint a gorillák? A kislány bólint, arca kipirosodik, szája sarkába apró kis nyálbuborékok gyűlnek az igyekezettől. Forognak, úgy tökéletesek, ahogy vannak, egészen tökéletesek, soha nem lesznek ennyire tökéletesek, mint most, nyolcévesen, gondolja, és behunyja a szemét. Eszébe jut az első királykék versenyruhája, és, hogy órákig nézegette magát a tükörben, úgy gyakorolt. Mindenkinek haszontalan volt, amit csinált, pedig ezek az untig begyakorolt mozdulatok a legnehezebb helyzetekben jöttek a segítségére, mikor teltek az évek a fabódében, és Zsuzsival kékre fagyott karral, hosszú órákon át keverték a fagyaltot, vagy sütöttek ezernél is több palacsintát, olyan régóta megy így, a ráragasztott becenévvel is egészen megbékült már. Millió közös krumplihámozás, fagyiporbekavarás, göngyöleg-leszámolás közbeni csend, de Zsuzsi még mindig hordja a karikagyűrűjét. Ő mindenkit csak biztatni fog, ezeket a kicsiket is, ha jól csinálják, rajta nem fog múlni, bárhonnan ki lehet törni, el lehet menni, csak merni kell, és feje ütemesen ring a keringő dallamára. Liza, most egyedül próbáld, nézd csak, így, karjait a levegőbe lendíti, a parkettákon csikorodul a sarka, míg háromszázhatvan fokos fordulatot ír le a tengelye körül, és Ani mosolygó arca rá nem ragyog a fekete függöny mögül.

Tibi bá, ő itt az apukám. Csak nemrégem ismertem meg. Bördzseki férfi lép előbbre a takarásból, valahogy pont végszóra, kicsit elhízott, tényleg, épp csak kicsit, a haja fekete, szeme melegbarna, húsos száján szenvtelen félmosoly. Szevasz, mondja, a hangja távoli robajt sejtet, a biztos veszedelmet, a kitörés előtti utolsó figyelmeztető moraj ez, pedig barátságosan mondja, vagy csak egykedvűen, de a férfi már érzi, hogy mindjárt magával ragadja egy erősebb áramlat, és hirtelen minden esetlennek tűnik, ő is, ahogy

a lépéseket mutatja a gyerekeknek, csak a bőrdzseki zipzársínéig jutott még el a tekintete, lassan halad föl, egészen a kiálló farmering gallérjáig, a vörös-lő nyakig, fel az állon, az orr vonalán, bele azokba a barna szemekbe, amik most is ugyanolyan bátorítók, mint harminckét évvel ezelőtt, mikor fellépés előtt átnéztek egymásra az öltözőszekrények ajtaja fölött. Szevasz, Rudi, mondja, de mintha nem is az ő hangja volna, hanem valaki másé, csak Ani fellépése szikrázó, mikor azt mondja, hogy nem is tudtam, hogy ti ismeritek egymást. Éva terhes lett, egyedül nevelte a lányt, senki nem tudta, kié, és most tessék, bejön a titok az ajtón, és itt áll teljes életnagyságban. Hazajöttél Münchenből, kérdezi a férfi, már Zaragozában élek egy ideje, válasszolja a másik, a mosolya kölykös, az első percben mindent megbocsát neki az ember. Apu klímaberendezésekkel foglalkozik, mondjuk Spanyolországban ez alap, teszi még hozzá tudálékosan Ani, és most látni csak, hogy ha mosolyog, az ő barna szeméből is ugyanaz az ősbizalom árad, mint az apjából. Már elöntött a Niagara, és a vízzuhatag alatt szárazra ázom, gondolja a férfi, testét hullámokban borítja el az izzadság, csatakos az inge, gyöngyözik a homloka. Azért ne hagyjuk abba a gyakorlást, tapsol egyet a levegőbe, és elfordul, babrál valamit a CD-lejátszón, csak, hogy visszanyerje az egyensúlyát, a kicsik fáradtan téblábolnak körülötte. Nektek most tíz perc pihenő, megnézhetitek a nagyokat. Összevissza beszélek, most folytassák, vagy hagyják abba, de azért mindannyian átbújnak a függönyön a kisterembe, és ő hangosan csak annyit mond, rumba. Akarod látni, hogy táncol a lányod, kérdezi a férfi a másikat, de a falnak mondja inkább, mintsem neki, így azt sem láthatja, talán csak fél szemmel, hogy a másik már bólintott. Ani arca komoly, nagy büszkén koncentrálni, míg Krisztián karjából kiperdülve meghajol a közönség előtt. Olyan magától értetődően elhibázottnak tűnik minden, valahányszor Cesaria a *Historia de un amort* éneklie. Most is. A bőrdzseki férfi arcán feszült figyelem, megindul valami a szemében, jár a lába, ahogy ölbe tett kézzel egy kopott széken ücsörög. *En el alma solo tengo soledad*, Tibinek elfogyott a nyála, mintha homokkal lenne teli a szája, de nem mozdul, kezét Lilla fején nyugtatja, aki megbüvölten nézi a nagyokat. Most ér oda a szám, hogy *porque Dios me hizo quererte*, a terem neoncsövei pislákolnak, és valahonnan messziről, a fekete kémények mögül sziréna hangja szól. A bőrdzseki férfi feláll, és lekéri a lányt, Krisztián meglepetten néz, tekintete találkozik a tánctanáráéval, de ő csak szótlanul bólint, Ani megrökönyödve kulcsolja a férfi kezét, de nem tudja nem nézni. Még mindig ügyes, gondolja Tibi, ahogy a férfi csípőmozgását figyel, nem látja rajta azt a húsz kiló fölösleget, csak a hetyke fejtartását, a vidám,

barna szemét, ropog a bőrdzseki, mint a friss hó, ami ritkán fehéríti meg ezt a várost. Egy emberekkel teli arénában táncolnak, őrzöng a tömeg, Rudi most emelte a magasba a partnernőjét, csupasz mellkasán izzadságcseppek, de a keze győzelemittasan lendül a levegőbe, és az övé ugyanúgy, megszott első hely az országos bajnokságon, aztán a hajnalba fulladó pezsgőzés, a táncos lányok szétkent, füstös sminkje, Noémi már részeg, és valami Vas megyei sráccal smárol, lelépnek, Rudi hosszú ujjai a sebváltón, amikor kikocsiztak a közeli tóhoz, hogy megfürödjének éjszaka, a két ide-oda guruló ikerkupa a hátsó ülésen, és a szembejövő autók fénye, ahogy végigpásztázza fémes, hideg testüket.

Legalább úszásban lenyomlak, ezt mondta neki, de fejvetve haladtak, és Tibi hagyta a másikat győzni, csak úgy, jó érzés volt engedni neki. Emlékszik a fülledt éjszakában vízcseppektől csillogó testre, olyan volt, mint valami távoli holdfényből öntött szobor, emlékszik a füle mögötti puha bőr édesvízillatára, a keze szorítására, szenttelen félmosolyára, a lusta hullámok lágy lökdösésére a hasánál, mindenre emlékszik. Tibi bá, nem bírunk így sokáig állni, hahó. Ani hangja kijózanítóan téríti vissza ebbe a furcsa valóságba. Mint egy szborcsoport merednek a magasba, Rudi a lányát emeli, kitartja, mint a korcsolyabajnokok, Ani akár egy győztes királynő vigyorog, majd leugrik a parkettára, a kicsik tapsikolnak.

Tibi a lányt figyel, a tekintete ártatlanul vidám, nem ismer félelmet, megbánást, reménytelenséget, csak a győzelmet. Ezért szereti, ezért a vidám barna tekintetéért, az a másik ugyanolyan barna tekintet viszont már lyukat fúrt a homlokába, éles, tüzes sebet, nem képes ezt hűteni még a gyerekek zsbongása sem. Tibi bá, én olyan boldog vagyok, ujjong a lány, az én apukám a legügyesebb táncos az egész világon, persze csak Tibi bá után, egy ilyen mondatot kizárólag megmosolyogni lehet, nem igaz, gondolja, de csak annyit mond, hogy igen. Elmehetek ma előbb?, kérdezi a lány, és cicaként lapul apja széles válla alá. Emlékszel, kérdezi tőle a másik barna tekintetű is, rongyosra hallgattuk a Willie Colon Orchestra-lemezeket, és évek múlva se voltunk a salsával még csak köszönőviszonyban sem, pedig mind olyan laza csávók akartunk lenni, mint a nagy Hector, persze hogy emlékszik, pedig egyáltalán nem akar emlékezni, és neki is idegen a saját hangja, mikor erre a nem várt bizalmaskodásra azt feleli, hogy Ani országos latintánc-bajnokságra készül. És, hogy megy neki? Szerinted, hogy megy neki, kérdez vissza a férfi, nem titkolt büszkeséggel. A másik elmosolyodik. Ugyanaz a mosoly, mint mikor győzni hagyta a tóban, és Rudi a világ legtermészetesebb módján csak annyit mondott, hogy jobban úszok, nem te-

hetek róla. Meg kellene mondani neki, hogy elteltek az évek, és néha végtelenségnek tűnt átvészelné az évszakokat az erdő mellett, hogy az álmok a porba hulltak, és egyetlen meleg fényben úszó szempár maradt még, az Ani szeme, abban kell megfürödni minden pénteken, ott van az erő, pedig senki nem volt, aki biztassa, és nem lehet Zaragozából egyik napról a másikra visszajönni és felnyalabolni ezt a gyereket, mint egy zsákmányállatot, mint ahogy nem lehet betörni rég bezárt fiókok emlékei közé sem, vagy végighorzsolni a lelkét a bőrdzseki cipzárának nyiszatolásával, nem lehet itt állni, és úgy nézni, mintha nem történt volna semmi sem, nem érted, pont ezért kellene letörölni az arcodról egy kézmozdulattal ezt a diadalmas mosolyt, mint egy rosszul sikerült ecsetvonást. Most meg nyújtja a kezét. Jobban dobog benn a szíve, fél, hogy ki fogja nyomni a cigis pakkot a mellzsebében. Furcsa érzés megfogni a férfi kezét, ennyi idő után, kicsit rászorít a másik, de ő finoman elhúzza. Akkor holnap, Anika. A lány bólintott, de nem mert ránézni, és alig egy perc alatt öltözött fel, tornacipőt vett, a dresszére kapucnis pulóvert húzott, futva adott puszit Krisztiánnak. Túl hirtelen fordította el a fejét, és kettőt tapsolt, mikor azt mondta, hogy Liza, Lili, vissza az angolkeringőhöz, akartok még bálkirálynők lenni, igaz? Hiába szól ez a waltz, az ő fejében tovább dübörögnek a trombiták, rágyújt egy cigire, és résnyire nyitja az ablakot. Senki nem látja, hogy remeg a térde, míg azok ketten ráérősen a Seat felé lépdelnek, és a piros amaryllis úgy remeg Ani hajában az utcai lámpák jótékony sugárnyalábja alatt, mint egy átnyilazott, lángba borult, tékozló szív.